

Κακοποιείται τό Πολίτευμα

του Νικ. Α. Γ. Λιναρδάτου

Κατά τό Σύνταγμα της χώρας (άρθρο 1): «Τό πολίτευμα της Ελλάδας είναι ή Προεδρευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία» (έτσι, μέ κεφαλαία αρχικά). Σύνταξη της πολιτείας (άρθρο 26): «1. Η νομοθετική λειτουργία άσκειται από τή Βουλή και τόν Πρόεδρο της Δημοκρατίας. 2. Η έκτελεστική λειτουργία άσκειται από τόν Πρόεδρο της Δημοκρατίας και τήν Κυβέρνηση. 3. Η δικαστική λειτουργία άσκειται από τά δικαστήρια.....». Αύτά κελεύει τό Σύνταγμα. Άλλα όμως βουλαί Έλληνων.

Μέ τίς αναθεωρήσεις του 1986 και του 2001 ανατράπηκε, ύστερα από πρωτοβουλία του ΠΑΣΟΚ, ή κάποια σχετική ίσορροπία των συντελεστών των τριών λειτουργιών. Περιορίστηκε ό ρόλος του Προέδρου της Δημοκρατίας σέ άπλή έθιμοτυπική παρουσία. Καί κατοχυρώθηκε ό πλήρης έλεγχος της Κυβερνήσεως επί του νομοθετικού έργου της Βουλής. Μέ τήν καθιέρωση άσκήσεως μεγάλου μέρους του έργου αυτού από τίς διαρκείς κοινοβουλευτικές έπιτροπές. Έτσι αλλοιώθηκε ό δημοκρατικός, κοινοβουλευτικός και προεδρευόμενος χαρακτήρας του πολιτεύματος. Σέ ένός άνδρός (του πρωθυπουργού) άρχη. Γι' αυτό και ή ικανότητα ή άνικανότητα, ή ήθική ύπόσταση του πρωθυπουργού μας παίζουν τόσο σημαντικό ρόλο. Αύτά ως εισαγωγή. Γνωστά έξ άλλου.

Κατά τίς τελευταίες δύο-τρεις δεκαετίες έχουν επέλθει και κάποιες άλλες αλλαγές: αλλοιώσεις του πολιτεύματος: στις λειτουργίες του. Μέ συνευθύνη των κυβερνήσεων που διοίκησαν κατ' αυτήν τήν περίοδο τή χώρα. Διατείνομαι δηλαδή ότι παρατηρείται μεταφορά πολιτειακών έξουσιών σέ άνεύθυνα όργανα. Των όποιων τά κίνητρα δέν είναι, δυστυχώς, άνιδιοτελή. Υπηρετούν συγκεκριμένα πολιτικά και μεγάλα οικονομικά συμφέροντα: διαπλεκόμενα: διαπλεγμένα. Ένωθ βέβαια τήν τηλεόραση κυρίως. Άλλά και τά άλλα μέσα έπικοινωνίας (μήντια).

Πιο συγκεκριμένα. Η θέση που ύποστηρίζω, είναι πώς μεγάλο κομμάτι των λειτουργιών της δικαιοσύνης και της νομοθεσίας (και κοινοβουλευτικού έλέγχου) έχει ουσιαστικά στήν πράξη άφαιρεθεί από τά αρμόδια πολιτειακά όργανα: τά δικαστήρια και τή Βουλή. Άσκούνται κάθε βράδυ ένώπιον χιλιάδων λαού: κεχηνότος. Για νά ύπηρετηθούν σκοπιμότητες των μεγαλοεπιχειρηματιών ιδιοκτητών των καναλιών. Πολλές μελέτες στή διεθνή βιβλιογραφία καταλήγουν στο συμπέρασμα πώς ή τηλεόραση είναι ή πιο άποτελεσματική μέθοδος έπηρεασμού (manipulation) στον τομέα των μαζικών μέσων έπικοινωνίας: στο συνειδητό ή ύποσυνειδητό επίπεδο.

Λένε μέσα έπικοινωνίας. Καί μόνο τό γεγονός ότι έμεις πάντα μιλάμε (και γράφουμε) για «μέσα ένήμερωσης», ένθ όλος ό υπόλοιπος κόσμος για «μέσα έπικοινωνίας», κάτι θέλει νά πει. Δέν μπορεί νά είναι τυχαίο. Η μία έννοια δηλώνει μία σχέση (πομπού - δέκτη) μονοδρομική διδακτική. Λέγε μέ ντροπαλή προπαγάνδα. Η άλλη άμφίδρομη. Η κοινή γνώμη όχι ως ούδέτερος δέκτης. Ως ενεργώς άντιδρών όργανισμός.

Πρός ύποστήριξη της θέσεώς μου, άντί αναλύσεως θά αναφερθώ σέ γεγονότα. Η τηλεόραση ως βουλευτήριο. Έυρείας τηλεθέσεως κεντρικό (8 τό βράδι) δελτίο ειδήσεων: 4η του μηνός. Επί τρία τέταρτα της ώρας: όλη ή διάρκεια του δελτίου. Άποκλειστικά θέματα: Βουλγαράκης-Τατούλης-Ζαχαρέα-Γεροντόπουλος: όμιλία Παπανδρέου προτεραιάς. Άπολύτως τίποτα άλλο. Για τόν Βουλγαράκη ή συζήτηση έξ άφορμής έρωτήσεων βουλευτών. Κατατίθενται στή Βουλή και συζητούνται στήν τηλεόραση. Έτσι γίνεται. Καί αυτή είναι ή πρόθεση των έρωτώντων. Γεροντόπουλος: έξ άφορμής προταθείσης τροπολογίας στή Βουλή: όπου και άπορρίφθηκε. Όχι ρεπορτάζ: νέα πρωτογενής συζήτηση. Θέμα Τατούλη-Ζαχαρέα. Άσυμβίβαστο ύπουργικό. Στή συζήτηση συμμετέχει ένδιαφερόμενο πρόσωπο. Όμιλία της προτεραιάς είναι ως είδηση μπαγιάτικη. Βολές κατά της κυβερνήσεως. Αύτή λοιπόν είναι ή εικόνα της χώρας και του κόσμου κατά τήν Πέμπτη 4η του μηνός Σεπτεμβρίου του σωτηρίου έτους 2008:

Άλλο. Κεντρικό δελτίο ειδήσεων μεγάλου καναλιού της περασμένης Κυριακής. Συζήτηση για τά τεκμήρια διαβίωσης. Τά όποια στήν πραγματικότητα ύπάρχουν ως νεφέλωμα. Στο κανάλι όλόκληρη συζήτηση. Άποφασίστηκε πόσο θά πληρώνει ένας μέ γυναίκα και τόσα παιδιά, σπίτι, έξοχικό, δύο αυτοκίνητα τόσων και τόσων κυβικών, δουλεύει και ή γυναίκα του: πρόσθετος φόρος 4.250 ευρώ. Άν θυμάμαι καλά. Όταν ούτε ό ύπουργός Οικονομικών δέν γνωρίζει ποιά θά είναι τελικά τά κριτήρια. Η τηλεόραση ένομοθέτησε. Άντί λοιπόν συζήτηση στή Βουλή, ύλακές και όγκανίσματα στα κανάλια. Καί ειρωνικά χαμόγελα: ίσως σαρδόνια; Λόγω άντικειμενικότητας! Τά έντυπα μέσα σεγοντάρουν: νά μην ύστερήσουν.

Γιά τήν ιδιοποίηση δικαστικής έξουσίας. Η τηλεόραση ως δικαστήριο. Κλασική περίπτωση ή υπόθεση Ζαχοπούλου. Ό τέως γενικός γραμματέας του ύπουργείου Πολιτισμού, ύστερα από τήν άπόπειρα αυτοκτονίας του, περιήλθε στήν «άρμοδιότητα» των καναλιών. Οικονομικά σκάνδαλα, καταχρήσεις, χαριστικές έπιχορηγήσεις: Σόδομα και Γόμορρα. Έδικάστηκε. Μάλλον έδικαζόταν στον άέρα επί μήνες: καθημερινώς. Καταδικάστηκε: προκαταβολικώς. Για νά καταλήξουν, τόσο ή δικαστική όσο και ή δημοσιογραφική έρευνα ότι άπλώς έπρόκειτο για μία μεγάλη προσωπική τραγωδία.

Στις πολιτισμένες χώρες, κατά τή διάρκεια δικαστικής διαδικασίας, άπαγορεύεται ή έκφραση γνώμης περί ένοχής ή μή του κατηγορουμένου. Στήν Άμερική οι έννοκοι κατά τή διάρκεια μιας δίκης ζούν τελείως άπομονωμένοι. Νά μην επηρεάζονται. Έδώ τά κανάλια δικάζουν και καταδικάζουν χωρίς αιδώ: άνερυθρίαστα. Δύσκολα άργότερα ό δικαστής νά έκδώσει άπόφαση άγνώωντας τή διαμορφωμένη κοινή γνώμη. Ό άρχαιότερος δικαστής, μέλος του Εϊδικού Δικαστηρίου, που έδικασε τόν Άνδρέα Παπανδρέου, ό Παρμενίων Ν. Τζίφρας έξήγησε στο βιβλίο του «Η άθωωτική μου ψήφος για τόν Άνδρέα Παπανδρέου» («Νέα Σύνορα», 2001) μέ ποιά κριτήρια σκοπιμότητας έδωσε τήν έβδομη κρίσιμη άθωωτική του ψήφο. Γράφει: «Έλαβα ύπόψη μου... και τή λαϊκή βούληση, δηλαδή τόν άπόηχο της κοινής γνώμης» (σελ. 386). Η όποια είχε διαμορφωθεί, συμπληρώνω, μέ τή λανθασμένη άπόφαση της κυβερνήσεως Μητσοτάκη νά μεταδοθεί ή όλη διαδικασία από τήν τηλεόραση.

Η συνέχεια στήν τελευταία σελίδα

Ἡ συνέχεια ἀπὸ τὴν πρώτη σελίδα

Κακοποιεῖται τὸ Πολίτευμα

τοῦ Νικ. Α. Γ. Λιναρδάτου

Μηντιοκρατία λοιπόν τὸ πολίτευμά μας. Ὁμοιοκαταληκτεῖ μέ τὴν τρομοκρατία. Μηντιαρχία ὅπως μοναρχία. Μπροστά σέ αὐτὴν τὴν κατάσταση, τί κάνουν τὰ ἀρμόδια γιὰ τὴν ἐφαρμογή τῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν νόμων ἀρμόδια ὄργανα; Πρῶτα μία παρατήρηση. Στὴ λειτουργία τῶν καναλιῶν ὡς βουλευτηρίου ἢ δικαστηρίων πρωταγωνιστικούς ρόλους παίζουν ὑπουργοί καὶ βουλευτές ὄλων τῶν κομμάτων. Τό προτιμοῦν ἀπὸ συμμετοχὴ στὶς συζητήσεις στὴ Βουλὴ. Ὁ ἐκλογικὸς νόμος γάρ, Ὁ ἀμαρτωλός. Κυνηγώντας τὸν σταυρὸ προτιμήσεως. Ἐπιστροφή στὸ ἐρώτημα. Ἀρμόδιο γιὰ τὸν ἐλεγχὸ τῆς λειτουργίας τῆς τηλεόρασεως εἶναι τὸ «Ἐθνικὸ Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης» (ΕΣΡ). Τό ὁποῖο ὑπὸ τὴν παρούσα σύνθεσή του δὲν ἔχει, προφανῶς, ἐπίγνωση καὶ συνείδηση τῆς ἀποστολῆς του. Ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀντικειμενικότητα (τὴν ἐπιτάσσει τὸ Σύνταγμα) ὡς κατανομή χρονικῆς παρουσίας τῶν κομμάτων ἀνάλογης μέ τὴν κοινοβουλευτικὴ τους δύναμη. NET: ΝΔ 44.44%, ΠΑΣΟΚ 31.67%, ΚΚΕ 9.56% κ.ο.κ. MEGA - ANT-1 κ.ο.κ. (ἐφημερίδες 10ης τοῦ μηνός). Κατὰ τὸν πρόεδρο τοῦ ΕΣΡ κ. Ι. Λασκαρίδη «ὑπάρχει μία σχετικὴ πληρότητα στὰ δελτία εἰδήσεων, ἔστω καὶ ἂν ἀσχολοῦνται ἐλάχιστα μέ ἄλλα θέματα» (Ἐλευθεροτυπία, 23.01.2008). Ὅσο γιὰ τὸν ἐλεγχὸ ποιότητας τῶν προγραμμάτων («τὴν ἐξασφάλιση τῆς ποιοτικῆς στάθμης» τοὺς ἐπιβάλλει τὸ Σύνταγμα, ἀρθρο 15) ὁ κ. Λασκαρίδης ἔχει ἀποφανθεῖ: «Δέν εἴμαστε λογοκριτές» (Ἐλευθεροτυπία, 16.01.2008). Ἡ θητεία τοῦ κ. Λασκαρίδη, τοποθετηθέντος ὡς προέδρου ἐπὶ ΠΑΣΟΚ, ἀνανεώθηκε πρόσφατα ἐπὶ νεοδημοκρατικῆς διακυβερνήσεως.